

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianae, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Verborvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

Ex hoc schemate fit, quod interrogatiua Græcis nonnunquam duplicentur, hoc modo, ποῖα ποίοις, ποῖθ ποίω, τίς τί-
νι. Sic Aristot. in 4. Polit. τίς δὲ πολιτεία
τίσι, ἢ ποῖα συμφέρει ποίοις, ἐχόμενον δὲ τῶ
ἐρημίων διελθεῖν.

S Y N T A X I S V E R -
B O R V M.

N O M I N A T I V V S A N T E
Verbum.

N O M I N A T I V V S pluralis
neutri generis Atticis con-
struitur cum uerbo singula-
ri, τὰ παῖδια παίζε, pro παί-
ζεσι, pueri ludunt. ἴσα βέχει,
pro βέχεσι, animalia currunt.

Hoc Poëtis etiã fit in masculino & foe-
minino, τ' δ' ἰὼ βῆις κεφαλαί, pro ἦσαν, illi-
us erant tria capita. μελιγάρον ὕμνοι ὑπέ-
ρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλοντι, dul-
cisoni hymni facti sunt initia posteriorū
sermonum.

C 3 In

Inueniuntur etiam hoc modo neutra pluralia Attice iuncta participiis singularibus uerborum impersonalium: ut Plato in Prota. *δόξαν ἢ ἡμῖν ταῦτα*, pro *δόξαντα δὲ ἡμῖν ταῦτα*, cum hæc inter nos conuenissent. Quo in loco etiã accusatiuus participij uerbi impersonalis ponitur loco genitiui absoluti, ut latius dicemus in capite de Participiis.

ἄμφω & *δύο* tamen si sint tantum dualis numeri, construuntur etiam uerbis pluralibus. *ἄμφω ἴεχθον*, uel *ἄμφω ἴεχθοσι*, ambo currunt.

Nomina quæ formatione quidẽ sunt pluralia, significatione uero dualia, uel singularia, non iunguntur uerbis dualibus uel singularibus, sed pluralibus dũtaxat, *ἄλλωαι φιλοσοφίαν ἐτρέφον*, non *ἐτρέφε*, Athenæ Philosophiam nutriebant.

Ante uerbum ponitur nonnunquam Attice genitiuus loco nominatiui, *εἴθε μοι τότῳ ᾧ ἀγαθὸν γένοιτο νῦν*, utinam illius boni mihi nũc fiat. Quale illud Ciceronis: Cũ illius temporis mihi uenit in mentẽ.
 Verbum

Verbum quod ante se habet nomina-
 tiuum, resolui potest quandoq; quidem
 in cognatum nomen, idq; uel per nomi-
 natiuum, uel per genitiuum, ut *Λύκιοι συ-
 νεμάχοντο τοῖς Τρωσίν*, Lycij auxiliabantur
 Troianis: sic resoluitur, *σύμμαχοι τῶν Τρω-
 σῶν ἦσαν*: uel sic, *τῶν συμμαχῶν ἦσαν*, ex auxi-
 liaribus erant. Quandoq; uero in par-
 ticipium, itidem uel per nominatiuum,
 uel per genitiuum sic, *συμμαχόντων ἦσαν*:
 uel sic, *συμμαχόντων ἦσαν*. Semper enim
 loco nominatiui, quē post se habet uer-
 bum substantiuū, licet ponere genitiuū
 pluralem Attice: ut, *ἐκείνου ἵππάρχης δικάαι-
 ος*, uel *ἐκείνου ἵππάρχου τῶν δικάίων*. *ἔστι δὲ γε-
 νῆς*, uel *τῶν δὲ γενῶν*.

DE CONSTRUCTIONE
 uerborum substantiuorum.

Verbum *τυγχάνω* cum sit substan-
 tiuum, utrinq; habet nominatiuū:
 melius tamen postponit ei nominatiuus
 participij uerbi substantiui *ἐπι*, cum alio
 nominatiuo, hoc modo, *Σωκράτης τυγχά-
 νει ὧν σοφός*, Socrates est existens sapiens.

C 4 Quod

Quod si ei postponatur participiū uerbi adiectiui, non opus erit præterea alio nominatiuo. Perfecte enim dicimus, Σωκράτης τυγχάνει ποδιπατῶν, Socrates est ambulans: Σωκράτης τυγχάνει διαλεγόμενος, Socrates est disputans: omisso participio ὄν.

Construitur etiam quandoq; uerbum substantiuum ὄν cum articulo subiūctiui, & in recto & in obliquo, tam singularis quàm pluralis numeri, hoc modo: ἔστι οἱ τινες, hoc est, aliqui, ὅκ' ἔστι οἵ τινες φέχουσι, nulli currunt. ἔστι οἷς, pro quibusdā, φωνή τις ἔστι οἷς ἀγέλας, uox quædam quibusdam exaudiebatur. ἔστι ὄς, aliquos, ut ἑώρων πολλούς ἄν' ἐκ μάχης φεύγοντας, ἔστι δὲ ὄς εἰς θανάτῳ ποδιπεσόντας, uidi multos ē conflictu fugientes, & aliquos in morte prostratos. pro quo etiam dicunt, ἔστι ὄς τινας. ἔστι ὄν, quorundam. ἔστι ὄς, quidam. ἔστι ὄ, cuiusdā. Et sic de alijs casib.

Construitur etiam hoc modo: ἔστι ὡς, pro quodammodo, quadantenus. ut ἔστι μὲν ὡς καὶ ὕλη μέρος τινός λέγεται, ἔστι δὲ ὡς ὄ. quodam

quodammodo materia pars alicuius dicitur, & quodammodo non.

Etiā ἐστὶ ὅπως significat quodammodo. ἐσιμ ὁμ ἴσοπον, pro quodammodo, quadantenus. ὅμο μὲν οὐκ ἐσιμ ὅτως ἐχομ, ἀλλ' ἐσιμ ὁμ ἴσοπον, non planē ita est, sed quodammodo. Quod quidem ita dicit per ἐλλειψιν præpositionis ἢ, articulo subiunctiuo ὁμ accepto, pro hoc nomine infinito ἵνα: ita ut ἐσιμ ὁμ ἴσοπ), sit loco huius, ἐσι ἢ ἵνα ἴσοπον. ἐσιμ ἐφ' ὅτω, aliqua causa.

GENITIVVS POST

Verbum.

Verba sensuum significatiua, gaudent genitiuis, uelut αἰδανόμαι, ἀκῶ, ἀπῆομαι, γούομαι, ὀσφραίνομαι. ut αἰδανόμαι τῷ λόγῳ ἡδύτη, sentio sermonis suauitatem. μὴ γούομαι μελανόρω, ne gusta ex his, quibus nigra est cauda.

Excipiunt ea quæ uisum significant, ueluti ὄρω, ὄρωμαι, θεωρῶμαι, βλέπω, & similia, quæ exigunt accusatiuum, quod uisus cæteris sensibus sit certior & penetrabilior. Verum Attici omnia sentien-

C 5 di

di uerba construunt cum accusatiuo.

Cæterum uerbum αἰδάνομαι quandoque significat intelligo, & tum si referatur ad eandem personam, construitur cum participio nominatiui casus, αἰδάνομαι κελῶς ποιῶν, intelligo quod beneficium. αἰδάνη κελῶς ἀναγινώσκων, intelligis te recte legere. Sin uero ad aliam personam, construitur accusatiuo. αἰδάνομαί σε ποιῆσαι τὸδε, intelligo te hoc facere.

Item ἀκῶ capitur nonnunquam pro uocor, & tunc habet utrinque nominatiuum, more uocatiuorum uerborum. Sic Gregorius de Seruatore ait, Σαμαρείτης ἀκῶι, uocatur Samaritanus.

Item uerba quæ animi affectionem significant, ἐρεῖν θεῖδος τε καὶ Γαλατίας οὐ δύνασαι, non potes Theidem simul & Galateam amare. ὠθυμῶ σε τὸ φίλον μὲν, desidero te amicum meum. πάντα ἀγαθῶν εὖ εἶδαι δοκῶ, omnia bonum aliquid quod appetere uidentur.

Construuntur etiam hæc uerba cum infinitiuis, additis articulis genitiui casus,

lus,

sus, ἐθέλω τὸ ἀναγνώσκειν, desidero legere. ἀποθνήσκω τὸ μαθήσκειν, cupio discere. φίλω, ἀγαπῶ, ἐλεῶ, οἰκτείρω, & similia.

Quibus iunguntur uerba curandi, φροντίζω, ἀπομέλωμαι, μέμνημαι.

Adduntur genitiuis etiam uerba participandi, κοινωνῶ σοι τῆς δόξης, sum tecum particeps gloriae. μετέχω σοι τοῦ πόνου, particeps tecum sum afflictionis, quod etiam per accusatiuum dicitur, μετέχω σοι τὸ πῶν θῶ. Vnde & illud Comici, ὁ γὰρ μετέχεις τὰς ἰσθμὸς πληγὰς ἐμοί, non enim participabas pares plagas mecum.

Verba imperandi genitiuis gaudent, ἀρχῶ μηδενός, nulli impero. βασιλεύω, κυριεύω πάντων, dominor omnib. τυραννῶ, κρατῶ τῆς ἀσπείρου, dominor occidentalib. Ad hanc formam legimus Matt. 20. Principes gentium dominantur eorum, pro dominantur eis. Grece enim est, κατακυριεύουσιν αὐτῶν. Attice additur his uerbis datiuus.

Construuntur etiam cum accusatiuo, βασιλεύω σέ, δεσπόζω σέ, κυριεύω σέ. uerum tunc significant βασιλεύω σέ ποιῶ, regem

te

te facio. *ἀπαρίτω σε ποιῶ*, dominū te facio. Et ita in alijs.

Privandi uerba & erroris. *ἐίρομαι τούτων, ἀμαρτανίει τ' ὁδοῦ ὅλης*, errat tota uia. *ἔλαττω σε ἑταίρου*.

Quin & uerbis differendi aut distandi apponitur genitiuus, *διαφέρει πάντων*, differt ab omnibus. *χωρίζομαι, ἀπέχω, διίστημι, διέχω*. Et uerbis assequēdi, & frustrandi, *ἔτυχα, ἀτυχῶ, ἀκτυχῶ*, & similia. *ἐπηγγελμένων τυχῆν ἀγαθῶν*, assequi bona promissa. Similiter uerbis concedendi, *συγχωρῶ, ὑπέκω*. Prohibendi, *κωλύω*.

Gaudent genitiuo uerba plenitudinis, copiae, aut inopiae. *γυμνῶ σε ἀγαθῶν*, nudo te bonis. *κενῶ σε πραγμάτων*, euacuo te rebus. *πληρῶ σε ἀγαθῶν*, impleo te bonis. *πληθύνει τὴν πόλιν ἀνδρῶν*, ciuitatem plenam esse uiris. *γεμίζω φιαλὴν ὕδατος*, impleo phialā aqua. Matth. 22. *ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων*, nuptiæ impletæ sunt discumbentibus.

Appretiatia uerba admittunt genitiuum significantem pretium, *ὠνησάμενος*
πέντε

πέντε δραχμῶν, emi quinque drachmis.
 πολλῶν πωλῆς, magno uendis. δέκα ταλάν-
 των ἡμῶμαι, decem talentis aestimo. ἡμῶ-
 μαί μοι δανώτω, meipsum morte dignū
 censeo. Quod etiam quandoq; dicit
 præcedente præpositione πρὸς uel ἀντί,
 aut simili. ὅτι βίον πρὸς μικρὰ κέρδη κατα-
 λάθοντου, modicis lucris uitam commu-
 tant. ἀντί θνητῆ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀ-
 καταλλάξασθαι, pro morti obnoxio cor-
 pore gloriam comparare immortalem.

Crebro regunt uerba genitiuum ἔλα-
 σσηκῶς, deficiente ὅνεκα, ut ἀρδέχομαι σε τῆ
 προαιρέσεως, hoc est, ὅνεκα τῆ προαιρέσεως,
 suscipio siue approbo te, quod ad uolū-
 tatem attinet. ὅτι δαιμονίζω σε τῆ τύχης, hoc
 est, ὅνεκα τῆ τύχης. beatum te prædico pro-
 pter fortunam, aut quod ad fortunā atti-
 net, utrunq; enim significat ὅνεκα. Hu-
 ius schematis est etiam quod dicitur, ὅτι
 ἦκει φρενῶν, pro φρόνιμός ἐστιν. ὅτι ἦκει παιδεί-
 ας, eruditus est. Quē morem Latini imi-
 tantur nonnunquam in huiusmodi ora-
 tionibus, Populi seruandí laborat, Rei-
 publicæ

publicæ

publicæ defendendæ periclitatur, in quibus deest, causa. Quandoque deficienter alia quavis prepositione, quæ postulat genitium. λύω σε τῶν δεσμάτων, pro ἀπὸ τῶν δεσμάτων. διώκω σε τῆς οἰκίας, pro ἐκ τῆς οἰκίας. παύω σε τῶν λακῶν, παύω σε τοῦ παύειν. ἐπιτίθω σε τοῦ χρέους, pro ἀπὸ τοῦ χρέους. ἀρπάζω σε τοῦ πυρός, pro ἐκ τοῦ πυρός.

Verba accusandi, damnandi, absolventi, & consimilia genitium adsciscunt, qui significet crimen: quod nonnunquam etiam effertur per accusatiuum. Per genitium quidem, ut διώκω σε φόνο, accuso te cædis. ἀπιώμαί σε τοῦδε, criminosè hoc tibi obijcio. ἀλίσκω σε τὸ τοῦ ἀδικήματός, conuincō te huius iniuriæ. ἐάλω κλοπῆς, damnatus est furci.

Quod etiam licet sic dicere, ἐάλω κλοπῶν, uel sic, ἐάλω ὑπὲρ κλοπῆς, & ita in alijs similibus. διώκω σε πληγῶν, ἐγκαλῶ σε πληγῶν, ago tecum iniuriarum obuerbera. φύγω δολείας, causam dico super status controuersia. φύγωμ φόνος, postulatus cædis. φύγωμ ὑβρεως, postulatus iniuriæ.

furiae. φόνου ἀνθρώπου φονίας, reus homici-
dij. καταγινώσκω σε φόνου, damno te cedis.

Per accusatiuum, καταγινώσκω σε τούτου,
hoc de te iudico & estimo. καταγινώσκω
σε ἀμαθίαν, iudico te imperitum.

Effertur etiam per accusatiuū, quod
pœnam significat condemnationis. κατα-
ταγινώσκω σε θάνατον, mulcto te morte.
κατακείνω σε θάνατον, damno te ad mor-
tem. Quod etiam passiuè dicitur, per
nominatiuum. καταγινώσκαι σε θάνατος, κα-
τακείται σου θάνατος, rei capitalis da-
mnatus es, & ultimo supplicio. Vel per
accusatiuum, κατακείνομαι θάνατον, κατα-
γινώσκομαι θάνατον, damnor ad mortem.

Verba passiuè exigunt genitiuū me-
diāte p̄positione ὑπὸ uel πρὸς, aut simili-
sicut Latinis ablatiuū mediāte p̄positio-
ne a uel ab. ὑπὸ πηρομαι ὑπὸ σε, uerberor abs
te. loco cuius quādoq; ponunt datiuū,
πεποιήταί μοι, pro ὑπ' ἐμῶ. λέλεκταί μοι, p̄
ὑπὸ σε. διδάσκομαι μοι ῥητορικῆν, p̄ διδάσκο-
μαι ὑπὸ σε, doceor abs te Rhetoricam.

Quædam uerba regūt genitiuū, quia
resolunt

resoluuntur in nomen, cui iungitur genitiuus. ἀξιώ σε τιμῆς, pro ἡγάμαι σε ἀξίον τῆς τιμῆς. γυμνῶ σε γυμνάτιω, pro καθίσω σε γυμνόν τῆς γυμνάτιω. Ad Hebræos 3. πλείονος δόξης ἔσθ' ἢ πρὸς Μωϋσῶν ἡξίωται, ampliori gloria præ Moyse dignus habitus est.

Quibuslibet uerbis apponitur genitiuus significans speciem temporis, hoc est, cum interrogatio fit per quando: ut ἡμέρας τε ἑσπέρως ἐργάζεται, noctu diuè operatur. ἑσπέρως ἦκον, uenit uesperè. χαμῶνος καὶ ἑαρος αἱ κοιλῖαι θερμαί εἰσι, hyeme & uere sunt uentres calidi.

Similiter spatium temporis, hoc est, cum interrogatio fit per quamdiu, ponitur in genitiuo, quando tempus præteritum significat negatiue, ἔκ εἶπον χρόνον πολλόν, non dixi multo tempore. Aut quando per breue tempus aliquid accidisse declaratur, μικρὸν πρὸς ἦλθον, paululū præterijt.

In alijs ponitur spatium temporis in accusatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργασάμην, tota die operatus sum, Ioan. 15. φασὶν

χρόνον

χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, tanto tempore uobiscum sum. εἰμι γνῶσθα πάσι τὸ πόλεμον, sum hic toto tempore belli. ἔζη πάσι τὸ τῶν Τραϊανῶν Βασιλείαν, uixit toto tempore regni Traiani. Quod & per datiuum effertur, εἰς οὐρανὸν ἔπεσον ἀρχὴν ἡμετέραν, uirginis totis annis peregrinatus. Dicunt & per nominatiuum sic, ἔζη τῶν τριῶν, annum ab hinc tertium. ἔζη τῶν τριῶν ἡμετέραν, iam triennium est à quo studere desit.

Quod materiā significat, in genitiuo ponitur, ἐποίησε λίθον, fecit e lapide. Cum quandoq; additur præpositio ἐξ, ut ἐποίησε ἐκ λίθου.

Similiter & id quod significat partem, κρέμω σε τὸν πόδον, suspendo te pede. πίνω τὸν ὕδατον, bibo de aqua. ἀρπάζω τὸν ἀνθόν, carpo de floribus. Si totum significet, utuntur accusatiuo. πίνω τὸν ὕδατον, bibo aquam.

Verbum substantiuum adsciscit non nunquam genitiuum. τῶν ἄλλων, horum, aut de numero horum est

D Platon

Plato. Quod uerbum quandoq; omittitur. ὁ δὲ τῶν ἀδικούντων ἐγώ, neq; ego sum de numero nocentium.

DATIVVS POST
Verbum.

Verba sequendi exigūt datiuum, ἕπομαι τοῖς παλαιοῖς, sequor ueteres. ἀπολόθει μοι, sequere me.

Similiter uerba certandi, μάχεσθαι ἐν φρέατι, in puteo cum canibus pugnare. πρὸς θεοῖς μάχεσθαι, pugnare cum dijs. Ἐπενεικῶ σοι, contendo aduersum te. παλαιῶ τοῖς πολλοῖς, luctor aduersus multos. παυροτόροις πολεμεῖν, aduersus pauciores belligerare. Sic Virg.

Placido'ne etiam pugnabis amori?

Quibus nonnunquam additur genitiuus, ἀμφοισβητόσι τῶτο, uel πόδι τῶτο, certo tecum de hac re.

Quoduis uerbum admittit datiuū significan-
tem qualecūq; instrumentum, aut modum actionis, πολεμίζειν γλώτῃ, bellare lingua. χεὶρὶ δὲ σείρειν, ἀλλὰ μὴ ὀ-
λῶ θυλάκῳ, manu serere oportet, non to
to

τὸ θυλακο, τίνι τρόπῳ γράφεις; quo modo scribis? His finitima sunt, ἣ causam significāt, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, invidia hæc facit.

Nōnunquam & precium ponitur in datiuo, Chrysoft. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποιμνιοῦ περιάμει, propria morte gregē emens.

Verbis significantibus motum ad locum, additur sæpe datiuus loco accusatiui, cum præpositione, ut ὁρμαῖ δὲ τῶ ἀεὶ εἰς τῆ πόλει, pro eis πόλιν.

Cum uerba regunt datiuum proflominis αὐτῶς, sæpenumero intelligit præpositio σὺν, ut ἀκρίμνω αὐταῖς ὠληγῆαις τὰ πῆρα, hoc est, σὺν αὐταῖς ὠληγῆαις. αὐτοῖς ὀπλοῖς ἐλαβον ἀνδρας, hoc est, σὺν αὐτῶ ὀπλοῖς, unā cum armis accepit uiros.

Ἔσι pro habeo, gaudet datiuo, sicut apud Latinos, ἔκ ἐσι μοι ἀργύριον, nō habeo argentum. Et familiariter adsciscit sibi hos datiuos, βλομνάω, ἀχθομνάω, & similes. ὅτε βλομνάοις ἐγώ, suo arbitratu. οὐκ ἐγώ βλομνάω μοι ταῦτα, hæc non placuerunt mihi. ὅτω μὴ ἀχθομνάω εἰς ταῦτα, quod non inuito hæc essent.

D 2

Χρῆμα

Χρῶμαι & χρῆσις, & similia, construuntur datiuo. χρῶμαι τοῖς φίλοις, utor amicis. λαλῶς ἑαυτῷ χρῆσις, honeste se habere.

Et huic datiuo additur nonnunquam accusatiuus τι uel ὅτι, ut ἔκ' ἔχω ὅτι χρῆσσομαι ἑαυτῷ, incertus sum quid agam. ἔκ' ἔχω τι χρῆσομαι τῷ τῷ, nescio quomodo eo uti debeam.

Mutatur etiam hic datiuus nonnunquam in accusatiuum, χρῶμαι τοῖς σῶις, uel χρῶμαι τὰ σὰ, utor rebus tuis.

Hæc autem genitiuo & datiuo, φθονῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω. ut φθονῶ σοι τὸ τὸ, inuideo tibi hanc rem. φθονῶ σοι τὸ πλὺς τὸ, inuideo tibi diuitias. μετέχω σοὶ τὸ τῷ, huius rei tecum particeps sum.

Item hæc impersonalia, δέξι, μέτεσι, μέλει, μεταμέλει, διαφέρει, προσήκει. ut μέλει μοι τὸ τὸ, uel πόδι τὸ τὸ, huius mihi curæ est. διαφέρει μοι τὸ τὸ, uel πόδι τὸ τὸ, huius mea refert. προσήκει μοι τὸ τὸ, uel πόδι τὸ τὸ, huius me decet. δέξι μοι τὸ τὸ, opus est mihi hac re.

Loco datiuui licet quādoq; ponere genitiuum,

nitium, antecedente præpositione. ἐπέχω τὴν γνώμην τούτου, & ἐπέχω τὴν γνώμην πρὸς τούτου. ἐπίσημι τὴν γνώμην τούτου, & πρὸς εἰ τούτου, adhibeo animum huic rei.

Ἀμύομαι, ἕμωρῶ, ἐκδικῶ σοι, uel ἔπερσες, ulciscor iniuriā tibi illatā. Cū accusatiuo uero significant hæc uerba, crucio, uindico, ἐαυτὸν τιμωρῶμεν, seipsum crucians, ἀμύομαι, uel ἐκδικῶ σε, uindico te.

ACCUSATIVVS POST
Verbum.

Accusatiuū admittit quoduis uerbum nominis ab eo deducti, μάχομαι μάχην, pugno pugnam. ζῶ ζωὴν, uiuo uitam. δουλεύω δουλείαν, seruiο seruitutem. Sic Terent. Cantilenam eandē canis. Aut nominis relatiuum, ἢ ἀδικία ἡ ἀδικῶ σε, iniuriā qua te afficio.

Quoduis uerbum construitur etiam accusatiuo, si subaudiatur κατὰ. γέγραφε τὸν εἰρημνίον τρόπον, pro ἢ τὸν εἰρημνίον τρόπον, scripsit dicto modo. ἐποίησε ἀκρεβείαν τὸν γνόντα τρόπον, id est, ἢ τὸν γνόντα τρόπον, quam fieri potuit maxime. Sic ad Phil.

D 3 4. ανέ-

4. ἀνεβάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμῶν φρονεῖν, pro, ἤ/ ἢ
ὑπὲρ ἐμῶν φρονεῖν, reuiguitis in sentiendo
de me.

Accusatiuo gaudent uerba adorandi, πῶς, σέβομαι, κολακίδομαι, θωπιδύω, αἰδύομαι, αἰχμύομαι. Miserendi, ἐλεῶ, οἰκτιρίζω, κλαίω, θρηνῶ. Et supplicandi, ἱκετεύω, λιτανεύω, ἀντιβολῶ, ἐκλιπύδω.

Græci passim utuntur etiam in oratione soluta accusatiuis per synecdochen, πλήττωμαι τὸν πόδα, percutior pedem, ἀλγῶ τὴν κεφαλῆν, doleo caput.

Attici usurpant accusatiuum loco dactiui, ubi significant bene aut male fieri cuiuspiam, οἶά με ποιῆεις, pro ἐμοί, qualia facis mihi. Matth. 27. τί δὲ ποιήσω Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; quid igitur faciam Iesu, qui dicitur Christus? ποιῶ σε ἀγαθόν, pro ποιῶ σοι. δρω σε τόδε, pro δρω σοι τόδε. Passim loquuntur passiuè. Vt enim dicunt, δὲ ποιήσω σε: sic etiam passiuè, σὺ δὲ ποιηθήσῃ παρ' ἐμῶν, pro, tibi bene fiet à me. Sic & Act. 12. dicitur, τί ἄρα ἐγένετο τῷ Πέτρῳ, quid nam factus est Petrus,
pro,

pro, quid' nam factū est Petro. Sic item Matth. 11. πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, pauperes annunciantur Euangeliū, pro, pauperibus annunciatu Euangelium.

Hinc fit, quod ad imitationem Græcorum passim legitur in sacris literis, benedicere, et maledicere, cum accusatiuo significante eum, de quo quis bene aut male loquitur, qui & ipse benedici & maledici dicitur.

Passiua insuper adsciscunt accusatiuū eum, quem uerbum actiuū habet post datiuum acquisitiuum, ut ἄν τρέπεις ἐμοὶ πρὸς διαταρ, defers mihi arbitrium.

Sic passiuē, ἐγὼ ἄν τρέπομαι τῇ διαταρ, ego deferor arbitrium, pro, arbitriū mihi delatū est. Sic 1. Timoth. 1. ἦν ἡ εὐαγγελιστὴς ὃς ἄπιστος ἔγην, secundum Euangelium, quod cōcreditus sum ego: pro, secundum Euangeliū, quod mihi cōcreditum est.

Attice ponitur accusatiuus pro genitiuo. ἀρσερῶ σε τὰ χρήματα, pro τῶν χρημάτων, priuo te pecunijs. Et econuerso,

D 4 geniz

genitiuus pro accusatiuo, τὸ αἷματ' ἀποψάλα, pro τὸ αἷμα ἀψάλα. Quod plerunque fit subaudiendo alium casum, quem poscit oratio, ut μὴ ἔχειν χρημάτων, id est, χρήματα, ponitur enim pro μηδὲ γὰρ ἔχειν χρημάτων.

Græcis sunt plurima uerba composita, quæ tamen casum suum includere uideantur, tamen insuper construuntur accusatiuo, & tum capiuntur pro simplicibus, οἶνον οἰνοχῆιν, fundere uinum, πάντα παιδαγωγῶ, omnia gubernare.

Additur etiam uerbis accusatiuus non nunquam loco aduerbiorum. ὄξυ γράφεις, pro ὄξεως γράφεις. καλὸν ποιῆεις, pro καλῶς ποιῆεις. καλὰ ἐβλάδῳ, pro καλῶς ἐβλάδῳ. βλέπειν μανιῶν, pro μανικῶς βλέπειν. βλέπειν βλοσυρόν τι, pro βλέπειν βλοσυρῶς.

In accusatiuo ponitur insuper continuas temporis, ut dictum est supra.

Cæterum nullum uerbum est Græcis quantumuis intransitiuum, quod non admittit interdum accusatiuum alicuius actionis

actionis significatiuum. ὅσα ἰβείδω,
 in quantis affectus sum contumelia. ὅσα
 ἠδίκηθε, in quantis affecti estis iniuria.
 πάντα δὴν πᾶσι μὲν οἱ, in omnibus decepti.
 γεραίρομεν αὐτὰ τὰ εἰκότα, honoramus eū
 ut par est, uel pro dignitate. ἀτυχὸς πολλὰ,
 ταῦτα δέου μὲν κτερόμεναι, μεγάλα δὲ ἐπαθόν,
 ἐπαινώ σε ἄλλοι, ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκω
 μιάζουσι τὴν δικαιοσύνην. Sic Terent. Id o-
 peram do. Etiam substantiuus uerbis
 hoc pacto apponunt accusatiuum, τοῖς
 πρῶτον σώεμι τὰ εἰκότα, cum præsenti-
 bus conuersor, ut par est, & pro dignitate.

Sunt quæ geminum admittunt accu-
 satiuum, αἰτιάτο σε τριαῦτα, obicit con-
 tra te alia. δικάω σε γραφὴν ταύτην, reum
 te criminis huius facio. τοιαύτας δίκας ἔ-
 ρη ἀπέφυγον πρῶτοντα, talibus causis hoc
 præsente absolutus sum. ἐκλέγω τὰ τέλη
 ἄλλα πρῶτα πλείοντας, exigo uectigalia à præ-
 tereuntibus nauigij. ἀφαιρῶμαι σε τὰ χεῖ-
 ρα, aufero tibi res. αἰχμῶμαι ἄλλοι τὴν με-
 τάθεσιν, facio ut hunc pudeat mutatum
 uideri. πρὸς κληθέντων ἡμᾶς πρόκλησιν, δίδά-

D 5 σκα

σκει μαθητὰς ποιητικὰ, παιδοδύω σε παιδεί-
 αμ, νοθεύω σε νοθεσίαν, κλέπτω σε τὸν δύμα, ζι-
 μιῶ σε χρυσίον, κρύπτω σε τὰ ἐμὰ, ἀρσεύω σε
 χήματα uel χημάτων, ἀφαιρῶ σε τὰ βιβλία
 uel βιβλίον, γνῶσκω σε ῥήματιον, μύω σε τὰ
 μυστήρια, εἰσπράττω σε χήματα, ἀπατῶ σε τὸ
 χρέος. Horum passiva regunt unū ac-
 cusatiuum, ut apud Latinos.

Inter ea quæ construuntur datiuo &
 accusatiuo, sunt quæ mutant datiuum
 in accusatiuum, & accusatiuum in da-
 tiuum. Δωρῶμαι σοι βιβλίον, Δωρῶμαι σε βι-
 βλίον. χρείζομαι σοι ἄστρον, χρείζομαι σε ῥύτῳ.
 Hactenus de Accusatiuo.

DE VERBIS CONSTRUCTIS
 cum diuersis casibus.

Nihil uetat quo minus eidem uer-
 bo diuersi casus apponantur, di-
 uersæ rationis.

Vnde approbandi & reprobandi uer-
 bo addi potest accusatiuus cum geniti-
 uo ἑλλειπτικῶς, subaudiēdo γνεκον. uel ge-
 nitiuus cum accusatiuo ἑλλειπτικῶς simi-
 liter, subaudiendo κατὰ ἀκρόαζομαι σε τὴν
 αὐτοδύω,

αποδίδω, uel ἀποδέχομαι σε τ' ἀποδίδης. λατα
 γινώσκω σε φόνου, uel λαταγινώσκω σε φόνου.
 μακαρίζω σε τ' δέας, uel μακαρίζω σε τὴν
 δέαν. ζηλώ, θυδαμονίζω, & similia.

Item, ἀγαπῶ construitur accusatiuo,
 quia actiuum. ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν
 σου, diliges dominum deum tuum. Et
 datiuo, quando significat boni cōsulo,
 contentus sum. ἀγαπῶ τοῖς δεδιητημένοις,
 contentus sum, siue acquiesco arbitro-
 rum sententiæ. Quo significato cōstrui-
 tur Atticis etiam cum accusatiuo. ἀγα-
 πῶ τὴν κρίσιν, iudicio cōtentus nolo pro-
 uocare. Similem constructionem ha-
 bet uerbum σέργω. Et ἔχω, dum est acti-
 uum, habet accusatiuum, ἔχω ἀργύριον,
 habeo argentū. Dum significat posse
 sum, exigit infinitiuum. Luc. 7. οὐκ ἔχον-
 των αὐτῷ ἀποδιδόναι, ἀμφοτέροις ἔχεις ἔσθ,
 nō ualentibus reddere, donauit utrisq̃.

Cum significat affectum esse erga ali-
 quem, postulat datiuū. ἔχω σοι, tibi affe-
 ctus sum. Vel genitiuum cum aduer-
 bio, ὅπως γνώμης ἔχω, huius sum sententiæ.
 καλῶς

καλῶς ἔχω τὸ σῶμα τῷ, corpore recte ualeo. ἀπαιδ' ὄντως ἔχω τῶν γραμμάτων, rudis sum literarum.

Dicimus etiam ἀχθομαι, χαίρω, ἴδομαι τῷ φησ, uel ταῦτα. πᾶσι κακῶς, uel πᾶσι κακοῖς. βόσχομαι τὸδε, & βόσχομαι τῷδε. ἀρχομαι λόγον, & ἀρχομαι λόγῳ. ἐξέρχω δόγμα, uel δόγμα τῷ. χρητάζω σε ἄρτω, & χρητάζω σε ἄρτον. φθονῶ σοι τὸν πλοῦτον, uel τὸν πλοῦτον.

DE CONSTRUCTIONE VERBORUM IUXTA GENERUM DIUERSITATEM.

Purima uerba actiua sortiuntur Græcis significationē passiuorū, quare & eorundem obtinent constructionē. ἀπαλλάττω pro ἀπαλλάττομαι, defungor, liberor. ἀπαλλάττω ὑπὸ σε, liberor abs te. πελώ, censeor, contribuor ἑβ. πελώ εἰς ἀνδρας, censeor inter uiros. ἀναλαμβάνω, re creor. ἀνακρίπτω, reflector. ἐπανακρίπτω, idem. ὑποκρίπτω, flector. ὑποανατρέφω, reflector. ἀνταποδίδωμι, uicissim reddor. ἀποδίδωμι, reddor. ἐξαλλάττω, πῶσαλλάττω, συνάπτω, coniungor. ἀνπιστρέφω, retrorsum agor. ὑπιάζω, pro ὑπιάζομαι. ἐξυπιάζω

ῥηιάζω, pro ῥηυῖαζομαι. ἐπέχω, retineor, si
stor. ῥίπῳ, iactor. ἀσκῶ, exerceor. κρύπῳ,
occultor.

Quandoq; etiam compendio sermo-
nis sortiuntur absolutorum constructio-
nem. μεταλλάτῳ, pro morior, seu migro
dicūt, subaudientes τὸν βίον. μετηλαχῶς,
defunctus. κατατρέφῳ, quod significat
finem facio, pro desino dicunt, & pro
morio. ἀποτείνῳ, pro, longam oratio-
nem habeo. καταλύῳ, pro morior, hoc
est, καταλύῳ τὸν βίον. Quomodo & La-
tini hoc uerbū uerto absolute accipiūt,
pro euenio, Terent. Quæ res tibi male
uertat.

Quemadmodum actiua, ut dictum
est, sortiuntur nonnunquam passiuorū
constructionem, sic & e contrario passi-
ua sortiuntur Atticis quandoq; constru-
ctionem actiuorum. κολάζομαι, pro κολα-
ζῆν. Ἔσαυτα χρήματα ἐγκλείδῳ, pro ἐγκα-
λείμ. τὸν εἰς τὰς δεινότατας ἀτυχίας ἐμβεβλη-
μένον πλὴν πόλιμ, pro ἐμβεβλητότατὴν πόλιμ,
qui ciuitatem in grauissima infortunia
coniecit.

coniecit. ὅς εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρέειντζ, pro
πῆρείκασι, quos in arces admiserunt. σωῆ
σαντοῦ Ἰσως, pro σωίσασι. ἀνίεδασι, pro ἀνεί
νασι. πῆρεσῶτο, pro πῆρέσῶσα, auellebat.

Verbis neutris, quamuis absolutis,
utuntur pro passiuis, eandemq̄ cum il-
lis constructionem eis tribuunt, ἀποθνή
σκην ὑπὸ τῶ δικασῶν, ἰελοῦτῆρας ἀπὸ τῶ ἐχθρῶν,
πῶριπέπῳκην ὑπὸ τῶ τῶ ραύτη συμφορᾶ.

Media habent cōstructionem actiuo-
rum & passiuorum, quia tam actiue, q̄
passiue significāt. βιάζομαι τὸν φίλον, uio-
lo amicum: & βιάζομαι ὑπὸ τῶ φίλου, uio-
lor ab amico. ἄγομαί σε, ducor te: ἄγομαι
ὑπὸ σῶ, ducor abs te.

DE CONSTRUCTIONE
Modorum.

Indicatio utuntur nōnunquam lo-
co optatiui. Greg. ἀδελφον ὄν, εἰ προσή-
σετοῦ, incertum erat, si admissurus erat.
προσήσετοῦ dixit, pro προσήσιν.

Per indicatiuum etiam multa dicunt,
quæ Latini efferūt per coniunctiuum.
ἔτ' ἐπο. ἢ εἰ δὲ, ἐφ' ᾧ ἤγαμῆν, neq̄ feci quic-
quam,

quam, ob quod erubuerit, uel erubescere debuerit. *χριστιανῶν ὅδεῖς ὅτι, ὅσις μὴ ἔβαπτίσθη*, nullus est Christianus, qui non sit baptizatus. Quod etiam per optatiuum dici potest, addito *ἂν*, *διωπητικῶς*, hoc modo, *χριστιανῶν ὅδεῖς ὅτι, ὅσις μὴ βαπτισθήναι ἂν*.

Plerunq; etiam uerbum optatiuū constructum cū particula potentiali *ἂν*, habet sensum futuri, *ὅτι ἂν ποιήσεις*, quod facere possit, uel poterit. Sine *ἂν* uero, quandoq; capitur pro præterito, *ἂν δέοι*, quæ opportuna erant.

Quādoq; uero proprie, hoc est, optatiue, & ei uel additur *ἔθε*, uel subaudit. *ἔθε γράψαι*, utinam scriberet. *μὴ σύγροισ τὸ κείτω τύχοις*, absit ut in huiusmodi iudicem incidas.

Optatiuus præterea sæpe ponitur pro indicatiuo. Plat. in Prota. *ἔλεγες γὰρ, ὅτι ὁ θεὸς τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὴν αἰδῶν πέμψει τοῖς ἀνθρώποις. πέμψει* dixit, pro *ἐπέμψει*.

Hoc fit plerunq;, ubi optatiuus constructur post *ὅτι*, & *ὅπως*, & *ὅς*, & *ὅσοι*, & *ὅτι*.

ὅτι, & ὡς. ut, ὅς τὸς ἀνδρας κατακρημνήσει,
id est, κατακρημνήσει, qui præcipitauerat.
Id autem adeo ualet apud Græcos, ut etiam futuro optatiuo utatur de præterito loquentes. Xenophon, οἱ ἄπικεῖναι, ὅτι καὶ ἀειορῶθην, εἰ πορδύοιτο καταλίφουιντο, id est, cōprehensuri essent.

Accipitur etiam Atticis pro cōiunctiuo, ut εἰ ἐλθοις, pro εἰ ἐλθῆς.

Modus coniuuctiuus sæpe accōmodatur futuro, etiam in uoce presentis, ὅποτε βάλῃ, quæcunq; uolueris. ὅς ἐθέλῃς, quoscunq; uolueris. ὅσω ἐπιπλέοντας εἰσὶς ἐμὲ, id est, ingressus fueris, uel adieris.

In uerbis coniuuctiuis sæpe subauditur ἵνα, uel aliud quippiam simile. Chrysofost. concione secunda de fato: ἐτόρως ἐν μήνητοι το πείθῃ ἀπὸ χειρῶν, ut alio pacto noceat, persuadere conatur.

Coniuuctiuus cōstruuntur interrogatiua dubitatiue accepta, πότῳ σιωπῶ; an sileam? τί λέγω; quid dicam?

Et in uniuersum, omnis interrogatio admittit

admittit uerbum coniuunctiuum, Βούλε
εἶπω; uis dicam?

Coniuunctiuo præteriti perfecti uocis
actiuæ raro utuntur Græci, & loco eius
plerunq; ponunt participium, ut latius
patebit.

Infinitiuus conſtruitur Græcis dupli
citer. Primum τελικῶς, quando ſcilicet
infinitiuus poteſt reſolui per ἵνα, id eſt,
ut, quia finem denotat. διδάσκω σε διαλέ
γεσθαι, doceo te diſputare, id eſt, ut diſpu
tes. δεομαί σε βοηθήσαι, precor te iuuare,
id eſt, ut iuues. δίδωμί σοι ἀργύριον, πρία
σαι ὧν αὐ δέεις, do tibi pecuniam, emere
quibus indiges; id eſt, ut emas ea quo
rum indiges. κοινωνέ σοι ἀγαθῶν μὴ φθονε
ρὸς εἶν δυνῆμι, cōmunico tibi bona, ne in
uidus eſſe uidear. Sic Matth. 7. διαβλέ
ψαις ἐμβαλεῖν τὸ κάρφον, uidebis eñcere fe
ſtucam, hoc eſt, uidebis ut eñcias feſtu
cam. Latinis uero uidet eñcere, qui ui
det eñcientem. Quandoq; tamen ma
ioris declarationis cauſa addendum ὡς
uel ὥς, uel articulus genitiuus τοῦ, ἕλκε

E

πικρῶς

πικῶς, deficiente ὄνεια, uel præpositiō
 una cum articulo, prout usus exegerit.
 πῶκα καλῶ σε ὡσεὶ τυχεῖν, uel πῶκα καλῶ σε τῷ
 τυχεῖν, uel πῶκα καλῶ σε ἐφ' ᾧ τυχεῖν τιμῆς
 δόξης, hortor te, ut assequaris honorem
 & gloriam.

Secundo construuntur εἰδικῶς, quana
 do scilicet potest infinitiuus resolui per
 ὄπ, quod, λέγω Σωκράτῳ γεγονῆναι σοφόν,
 dico Socratem fuisse sapientē, hoc est,
 dico quod Socrates fuerit sapiēs. Hoc
 secundo modo cōstruuntur infinitiuus
 uerba προαιρετικὰ, hoc est, electionis &
 uoluntatis expressiua, ut sunt δέλω, βόλο
 μαι, προαιρῶμαι. Et uerba ἐπιεικτικὰ, hoc
 est, desideratiua, ut sunt ἐπιείμαι, ὑπὸθυμῶ,
 ἐμείρομαι, ὀρέγομαι, γλίχομαι, ἔλδομαι.

Inter quæ hoc interest, quod hæc qui
 dem iungantur infinitiuo mediante arti
 culo genitiuo τῷ, ἐπιείμαι ἢ ἀναγνώσκεις,
 ὑπὸθυμῶ τῷ ἰατρῶν. Illa uero sine artia
 culo, δέλω γράφεις, βόλομαι λέγεις.

Cæterum προαιρετικὰ uerba, & ἐπιεικ
 τικὰ construuntur infinitiuus præsentibus
 &

& præteritis. προαιρῶμαι φιλοβῶμαι, βούλομαι εἶναι, βούλομαι ἐλθεῖν, θέλω, ὑπὸ θυμῷ, ἐθέλω, ἐξιδῶ, ὀρμῶ, & similia.

Quæ uero significāt pollicitationem, aut expectationem, construuntur cū futuro, ἐπαγγέλλομαι ποιῆσαι, ἐλπίζω γενήσεσθαι, προσδοκῶ ἔσεσθαι. In quibus cum αὐτὴ particula potentialis additur, præteritū infinitiuum futuri locum obtinet, ut infra dicetur, ubi de huius particulae constructione loquemur. ἐλπίζω σφόδρ' αὐτῶν ὄργατιν ἀγαθὸν γενέσθαι, id est, γενήσεσθαι.

Verum προσδοκῶ & ἐλπίζω, ubi quidem secundum se manent, construuntur cum futuro, ut dictum est, & cum præteriti. προσδοκῶ ἐλπίσεισθαι uel ἔρχεσθαι, ἐλπίζω ἐλπίσεισθαι uel ἔρχεσθαι. Vbi uero resoluntur, cōstruuntur cū futuro & præterito. προσδοκῶ ἐχθροὺς σωθήσεσθαι, uel σωθῆναι. ἐλπίζω ὄντως αὐτῶν ἔσθαι φοβηθῆναι, uel φοβηθήσεσθαι. ἐλπίζω ἡμῶν βελτίους γενέσθαι, uel γενήσεσθαι.

Εὐχομαι, δέομαι, ζητῶ, construuntur cū præteritis. δέομαι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς, ζητῶ καταελθεῖν.

Impersonalia construuntur infinitiuis præsentibus, uel præteritis, sed nunquam futuris, etiam si de futuro fiat sermo. ut *δέει φαίαι*, oportet dicere. *χρῆ λαβῆν*, oportet accipere. *γνῶδ' ἔχειται εἶν*, licet esse. *Θιλεῖ γνῶδ' εἶν*, solet fieri.

Verbum μέλλω construitur etiam infinitiuis præsentibus. & futuris. *μέλλω δ' οἶμαι*, uel *μέλλω δ' οἴσομαι*, sum facturus. Interdum etiam cum aoristo, *μέλλω γνῶδαι*, ero. Sed cum perfecto nunquam.

Φημι, ὀμνύω, ὄρκω, cū de præterito fit sermo, cum præterito construuntur, *ὀμνύω δ' ἔδωκα*, iuro dedisse. Cum uero de futuro fit sermo, construuntur cum futuro, *ὀμνύω δ' ὀψομαι*, iuro me daturum.

Et in reliquis similiter, quorum significatio nec in præteritum, nec in futurum per se spectat, tam præteritis quàm futuris uti licet. Futuris quidē, ubi res in futurum confertur, nisi *αὐ* potentialis addatur, ut infra patebit. *ὑπεσχόμενος χρῆν γῶσαι*, promisi me daturum. *ἔφη δ' ὀψομαι ἀργύριον*, dixit daturum se argentum.

σπουδαίως

ἑτοιμῶν προῆλθεν, simulans se aliquid moliturum. Vbi uero res nō refertur in futurum, utendum erit præteritis aut præsentibus. ὅτι ἐτόλμωσε πῶς καταβαλεῖν, non ausus est sponſionem facere. δεινὸς ψόσαδαι, καὶ εἰπεῖν, fallacissimus & facūdissimus. δεινὸς φραγεῖν, uoracissimus. οἱ νόμοι πῶς ἀγροῦ φαδὶ δεδῶκασι, leges excipere permittunt. In quibus interdum præſenti utuntur pro præterito. διδάσκειν αὐτὸς ἔφη, docuisse se dixit. ἔφη αὐτὸς ἀκούειν, dixit se audiuisse.

Infinitiuus conſtruitur uerbis motus ad locum, Matth. 5. ὅτι ἦλθον καταλύσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι τὸν νόμον, non ueni ad soluendum, sed ad implendum legem. Io. 14. πορεύομαι εἰτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, uado paratum uobis locum. Cui quādoq; additur præpositio πρὸς, cū articulo neutro, ἔρχομαι πρὸς τὸ πῶς καλεῖν, uado oratū.

Conſtruitur etiam infinitiuus cum altero infinitiuo. ὁρῶ σε μελετᾶν, ἀναγινώσκειν, uideo te meditari ut legas.

Nomina relatiua iunguntur infinitiis

E 3 uis,

uis, οἶον ὀφραύαι, pro οἶον ὀφραύειν, uel
 pro οἶον ὀφραύειν διώαιτ' αὐ, quale possit
 afficere gaudio. οἱ θεοὶ εἰσὶν οἶοι μὴ μεταβάλλειν,
 διή sunt qui non mutantur. τοῖστος
 ὄσει, οἶος μὴ ἴδεσθαι, talis est, ut nō delectetur.
 οἶο λαθούσειν, pronus ad dormiendum.
 οἶο ποιῆν, potens ad faciendum.
 ὄσει οἶον προδύωαι, nihil uetat, ᾧ minus
 addamus. ὄσει λέξ με ὄσειν, quantū ego cer-
 nere queam. Et nomina adiectiua, λα-
 λὸς ἰδέειν, pulcher uisu, αὐδρῆσ μάχεσθαι,
 fortis ad pugnam. Luci. in luctu. Βαβείω
 τε πόρᾳσαι πῖς ποσί, ἔσθην ἔσθην πολλή, id
 est, profundior quàm ut pedibus trāsiri
 possit, & spatiosior ᾧ ut tranari queat.
 Sic Vergilius:

*Cur non Mopse boni, quoniam cōuenimus ambo,
 Tu calamos inflare leues, ego dicere uersus.*
 pro, boni ad calamos inflādos, & ad dī-
 cendos uersus.

Quando infinitiuus & uerbum præ-
 cedens pertinent ad diuersas personas,
 opus est accusatiuo ante infinitiuum. λέ-
 γω σε εἰδέναι ταῦτα, dico te scire hæc.

Sin

Sin autem pertineant ad eandem personam, nō est opus accusatiuo. ἐφ' ἧ ποιήσῃ, dixit facturū, nempe se. Sic Terentius. Pollicitus sum suscepturum.

Infinitiuus non tam accusatiuum habet ante se, quā nominatiuum. φησὶ μὲν αὐτὸς αἰτιῶ γενεῶν, dicit se autorē fuisse. ἔτ' ὡς ἀπέχων τ' ἀλαζονείας, ὥς ἐπὶ πάντα εἰδὼς μηδὲν εἰδέναι οἶεῖται, tam alienus est ab arrogantia, ut cum omnia norit, tamen se nihil scire putet. Id autē fit, si casus uerbi finiti præcedens trahat ad se casum infinitiui.

Hoc pacto etiam trahitur ante infinitiui, genitiuus à genitiuo, datiuus à datiuo, δέομαί σε τῷ φίλῳ, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοτάτῳ γενεῶν. ἰκετόν ῥα τοῦ φίλου μου, ὡς εἰς βοήθειαν προθυμοτάτῳ γενεῶν.

Hinc etiam fit, quod infinitiui εἰν & γίνεσθαι, admittant post se quosuis casus. Nominatiuum, οὐδὲ τῶν βασιλευσιν ἀξιοῦσι εἶν φίλοι, neque dignū censent regibus esse amici. Genitiuum, ἠφροτάτων εἶν ἀνθρώπων, esse è numero sapientissimorum.

rum. Dariuum, ὡς πρῶτον μὲν ὑπάρχῃ εἶναι
 ἰατρῶν, ἔπειτα ἀγαθῶ ἰατρῶν, cui primū con-
 tigit esse medico, deinde bono medico.

Accusatiuum. λέγω σε καλὸν εἶναι φίλον,
 dico te bonum esse amicum.

Plerūq; etiam postponunt infinitiuum
 eum accusatiuum, qui tamen à parte an-
 teriori regitur. χη μὴ πρᾶμελήσαι τὸ δουρε-
 βείας γνῶνυμεμῆνους, ὅπως αὐτὸν διατέλειν, oportet
 eos non negligere pietatem, qui ani-
 mo reuoluunt quomodo perficiant.

His orationibus, γνῶν καλῶ, id est, hone-
 stum, commodum: γνῶν καλλίσω, honestissi-
 mum, commodissimum: recte additur
 infinitiuus, mediante articulo genitiuo
 τῷ. γνῶν καλῶ τῷ ποιῆν, cōmode ad facien-
 dū. γνῶν καλλίσω τῷ ποιῆν, cōmodissime ad
 faciendum. γνῶν καλλίσω τῷ ποιῆν, commo-
 distime ad faciendum. Cæterū quomo-
 do infinitiuus construatur articulis, in-
 fra dicetur.

Vtunt & figurate infinitiuo. ὡς ἰδῆν
 τὸν ἀνθρώπου, pro ὡς ἰδῆν ὁ ἀνθρώπου. ὡς
 αἰεταὶ αὐτὸν πρὸντας, pro ὡς ἠκαστον οἱ πρὸν-
 τῶν.

πδσ. ἐπειδὴ ἀκούσαι τῶτον, pro ἐπειδὴ ἤκου-
σθαι τῶτον. ἐπειδὴ δὲ γινέσθαι, pro ἐπειδὴ δὲ
ἐγγίγθαι. In quibus ἐπειδὴ tantum ualet,
quātū μετὰ τῶ. ut sit sensus, μετὰ τῶ γινέσθαι.

Ponitur etiam infinitiuus nōnunquā
loco participiorum impersonaliū. ἐμοὶ
δοκῆν, pro ἐμοὶ δοκῆν, cum mihi uisum
esset. δέειν pro δέειν, cum oporteret. Sic
etiā in simili uoce, πλείν, pro πλείον, plus.

Quod Latini dicūt, ut uno uerbo ab-
soluam, id Græci plerunq; efferunt per
infinitiuum expressum, uel subauditū,
his modis. στωελόντι δὲ εἰπεῖν, ὅτι λόγῳ δὲ
εἰπεῖν, ὅτι λόγῳ, στωελόντι δὲ φάσαι, στωελόν-
τα δὲ φάσαι, στωελόντι δὲ, καθόλου μὲν δὲ εἰ-
πεῖν. quod etiā fit per optatiuum sic, συ-
νελών δὲ φαίλω αὐ.

Hactenus de Infinitiu constructione.

APPENDIX PRIMA.

Verba in oratione sæpe omittuntur
ornatus gratiā, ὡς λόγῳ, ut fama est.

Sic, ἀπόδειξις δὲ, σημεῖον ἢ, τεκμήριον ἢ,
inseruntur orationibus in modum pa-
rentheseos, pro, cuius rei demonstratio

E 5 est:

est, cuius rei indicium est, & subauditur *ἔσω*,
uel *εἰς αὐτόν*.

Et est contrarium quibusdam uerbis utuntur solis
loco totius orationis. sic *γίνομαι* capit pro
seruum esse. *αὐτὸς γινόμενος*, hoc est, ipsius ser-
uus. Et *εἶναι*, pro esse filium. λέγουσι *δοῦλον εἶναι*
ἐκείνου, dicunt hunc esse filium illius.

APPENDIX SECVNDA.

Quaedam etiam quandoque ponuntur quidem
in oratione, sed plane abundant, & prorsus
nihil conferunt ad sententiam: cuiusmodi
sunt *φέρω*, *ἔχω*, *εἶμι*, *φαναι*, *εἰπεῖν*, & simi-
lia. *φέρω*, ut Greg. *ὅτι μὴ γε κλήρω φέ-
ροντες ἑαυτοῦ ἐγκατέλεξαν*, nomina inter
clericos dare coeperunt. Chrysostr. de fa-
cto concione prima: *ὅτι ἡ καθ' ἑσπερινὴν ἀπο-
πόλει τῆ κεφαλῆ φέρω ὀφθαλμοὺς ἐγκατέθη-
κεν*, tibi autem in capite uelut in arce ocu-
los imposuit. Hinc si tollas *φέροντος*, &
φέρω, eadem manebit sententia. *ἔχω*, ut
μαθῶν ἔχω, pro *ἐμαθον*. *συλλαβῶν ἔχω*, pro
συνέλαβον. *εἶμι*, ut *ὅτι ἔτι νῦν εἶναι*, pro *ὅτι τῶ
νῦν*, in praesentiarum. *ἐκῶν εἶναι*, pro *ἐκῶν*, uolun-
tarius. *ἐκόντος εἶναι*, pro *ἐκόντος*, uolun-
tarii

huntarij. φαίμαι & εἶπῆμ, ut ἔφη φαίμαι, ἔ-
 φη εἶπῆμ, pro ἔφη, quasi latine dicas, infit
 dicere. φθαίω, ut ἔφθλυ ποιήσας, ἢ ἐποίη-
 σα, φθαίει ἀναλισκόμεν, ἢ ἀναλίσκετ, ἔφθαλ
 κειν πυνθόμεν, audierā. τυγχάνω, ut τυγ-
 χάνω ὄμ, ἢ εἰμί. διατέλω, ut διατέλω ποιῶν,
 οἶμαι Græcis abūdat, quæ ad (ἢ ποιῶ.
 modū Latinis, credo. Ταυτὰ ζηλωτά δειν,
 οἶμαι, ἢ λαμπρά, huiusmodi admiranda
 sunt, credo, & ἢ clara. οἶδ, ut ἔκ οἶδ ἀναγκα
 δῆσεται; nōne coget; an nō ἰαδῆ coget;

APPENDIX TERTIA.

Verbis singularib. abutunt Attici lo-
 co pluraliū. εἰάν ἔσπονδαση, ἢ ἔσπονδάσωντ.
 ὅπως ἐμέση, ἢ ἐμέσωντ. Vtunt Græci fre-
 quēter implicita orationis structura, ἐμὲ
 μηδὲμ ἐχθς, ἐφ' ὅτῳ ἔσῳ ποιήσθς, ἢ μηδ' ἐμ' ἐχθς
 ἐφ' ὅτῳ μὲ ἔσῳ ποιήσθς, nihil habes quā ob-
 rem hoc mihi facias. ἔδεις ἔκωρ ἔσομνίει
 ἢ ἐλευθέρων τ' ἢ τριακόντῳ ἀρχίῳ, ἢ ἔδεις ἢ ἐ-
 λευθέρων ἔκωρ ἔσομνίει, & c. nemo liber vo-
 lens perfert huiusmodi principatū. ὅταν
 μὴ εἰδῶτῳ βαδίζωμεν, pro μὴ εἰδῶτῳ ὅταν
 βαδίζωμεν, ignorantēs quò imus.

S Y N-